

Kontra Ferenc

Skatulyajáték

hetet ütött a falóra
az inga aranykorongja meg-megvillanva járta
monoton útját a fabordák mögött
szokásos esti sétájára indult
repedt harangok jöttek elé
csengtek-bongtak a fülében erőszakosan
hangjuk ráfeketedett a görcsös fákra
törtek a gallyak a lába alatt
hiába nyitotta szemét a sötétre
nem lelt kapaszkodóra
úgy tett mint a kisgyerek
aki elindul a bűvös lámpát megkeresni
de aztán nincs bátorsága kézbe venni
csorgott róla a verejték
gőzölgött a háta akár a lónak
a kocsin egymáshoz ütődtek a tejesüvegek
szétömlött előtte a hold
tojássárgája a fekete tálban
csorgott lefelé a villanykarón
bokáig járt a sárban
valami madár csattogott fölötte
megtorpant
nem jött a cirenei ember hogy segítsen
a sötétség keresztjén egy emlék tárta ki szárnyait
vijjogott-rikoltott fölötte
amire gondolni nem akart
elindult a rácson túlra
ahol a kilincset vissza kell fordítani
felfedezte magában a kisgyereket
aki szarvasbogarat fogott a gyufáskatulya elé
harsogva araszolt a konyha kockakövein
nem ette meg az ételt

ami ott várt kihülve az éjjeliszekrényen
keresztbe tette mellén a kezét
mint aki jóllakott
lámpaüveg volt
melyre vizet freccsentenek
sorban feldarabolta a legyeket
a menhelyi gyerek
mikor elsül olyan mintha leharapták volna
másoktól tanulta szégyellni magát
mindig megtelik az ember szarral
kilométerekre
vagy csak két percre jött
megtorpant
csikorgó hangot hallatott a szarvasbogár
a kifeszített emlék súgta
csak az boldog ki játszhat
öröklött terhét cipelte egy hatalmas skatulyában
benne minden összedobálva
fagyott krumpli
döglött liba
véres vatta
kicsorbult balta
keserű imádságok csikorogtak a fogai alatt
térdén állva hitte csak
hogy odaát majd hagyják játszani
térdén állva
mert a lámpaüveg széttörtött
térdén csúszva
gőzfelhők fehér fodrai között
a gördülő semmi elé hajtotta fejét
hiszen csak játék
hideg fémszíve csattogott a síneken